

[Ministeren for offentlige arbejder.]

tilføje heller ikke som folketing — skal være så forfærdelig bekymret, medmindre man ligefrem får klager over det, men noget sådant har jeg i hvert tilfælde ikke mødt. Det er jo ledelsen og personalet, der skal samarbejde, og det skal vi, der ikke har med det at gøre til hverdag, være tilfreds med, når de kan, og så skal vi da ikke forringe samarbejdsmulighederne ved at blande os i det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om sanering.

(Lovforslaget (nr. 93) findes i tillæg A. sp. 2113, fremsættelsen i tidenden sp. 1902).

Anden næstformand (Hanne Budtz): Sammen med denne sag foretages de under punkterne 11-12 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om boligtilsyn.

(Lovforslaget (nr. 94) findes i tillæg A. sp. 2085, fremsættelsen i tidenden sp. 1902).

Første behandling af forslag til lov om ændring af bygge lov for staden København.

(Lovforslaget (nr. 95) findes i tillæg A. sp. 2173, fremsættelsen i tidenden sp. 1902).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Kaj Andresen: Det må erkendes, at trods de omfattende bestræbelser på at løse vore boligproblemer i efterkrigsårene, der er gennemført, er det ikke lykkedes at løse sane-

ringsopgaverne tilfredsstillende. Ikke mindst i storbyerne har en sørgelig slum fået lov til at blive stående, skønt vi ved, at det, både hvad brandfare og hvad de sundhedsmæssige forhold angår, er lidet egnet til at være menneskebolig. Der er alt for mange børn, der vokser op under boligforhold, der medfører skade på både legeme og sjæl, og det ville være et stort fremskridt, om det kunne lykkes i det kommende tiår at få borttryddet de boligmæssigt sorte pletter, vi har i vore bysamfund.

De foranstaltninger, der på det boligpolitiske område er gennemført, og de resultater, der er nået, skulle også give en god udgangsposition for arbejdet med at løse saneringsproblemet. Vi har gennem produktivitetstørrelse ved rationalisering øget byggekapa- citeten, sådan at vi har kunnet fordoble den årlige boligproduktion i de sidste 10 år. Vi har billiggjort en del af nybyggeriet gennem rentesikringen og gennem boligsikringen og indskudslånene gjort det muligt for familier med børn og med jævne indkomster at rykke ind i de nye boliger.

I 1959 gennemførtes den nugældende saneringslov. Den var et stort fremskridt og skulle jo netop sætte gang i saneringen. Kyndige folk har betegnet den som verdens bedste saneringslov. Alligevel har dens resultater ikke været tilfredsstillende. De tilbud om lån og tilskud, den indeholdt, er ikke blevet udnyttet tilstrækkeligt eller tilstrækkelig hurtigt ude i kommunerne. Den er nu 9 år gammel, og det er selvfølgelig ikke vældig mange år; det må også indrømmes, at de første år måtte gå med undersøgelser og forberedelser, men trods det er resultatet ikke blevet, hvad der var tænkt og ventet.

Der er vel to faktorer, der har spillet en stor rolle. Dels den overordentlig komplicerede og langstrakte procedure ved sanerings- sagernes behandling, dels genhusningsproblemet.

Når der ved saneringssagers behandling kræves tekniske forundersøgelser af betydeligt omfang, når hensyn skal tages og forhandlinger føres i forhold til ejere og lejere, når kommunale interesser vedrørende byplan og trafiknet skal tilgodeses, og når omfattende beregninger af saneringsomkostninger og saneringstab skal foretages, er det måske forklarligt, at et så relativt lille antal